Dilluns 30 durant l'any

Text de l'Evangeli (*Lc* 13,10-17): En aquell temps, Jesús estava ensenyant en una de les sinagogues un dissabte. I succeí que hi havia una dona que tenia un esperit de malaltia des de feia divuit anys, i estava inclinada i no podia de cap manera mirar enlaire. I havent-la vist Jesús, la cridà i li digué: «Dona, has quedat lliure de la teva malaltia». I li imposà les mans, i de seguida es redreçà; i glorificava Déu.

I responent indignat el cap de la sinagoga, perquè Jesús havia guarit en dissabte, deia a la multitud: «Sis dies hi ha en els quals cal treballar; en aquests, doncs, vingueu i feu-vos curar, i no el dissabte». Li respongué el Senyor, i li digué: «Hipòcrites, ¿cadascun de vosaltres, el dissabte, no desferma el seu bou o el seu ase de l'estable i el porta a abeurar? I ¿aquesta filla d'Abraham, que Satanàs havia lligat fa divuit anys, no havia de ser deslligada del seu vincle un dissabte?». I havent dit això, quedaven avergonyits els seus adversaris, i tot el poble s'alegrava de tots els fets gloriosos obrats per ell».

© Albada Editorial / evangeli.net

«I responent indignat el cap de la sinagoga, perquè Jesús havia guarit en dissabte...»

Mn. Francesc JORDANA i Soler
(Mirasol, Barcelona, Espanya)

Avui, veiem com Jesús realitza una acció que proclama el seu messianisme. I davant d'això el cap de la sinagoga s'indigna i increpa la gent perquè no vinguin a curar-se en dissabte: «Sis dies hi ha en els quals cal treballar; en aquests, doncs, vingueu i feu-vos curar, i no el dissabte» (Lc 13,14).

M'agradaria que ens centréssim en l'actitud d'aquest personatge. Sempre m'ha sorprès com, davant d'un miracle evident, hi hagi algú que sigui capaç de tancar-se de tal manera que allò que veu no li afecti el més mínim. És com si no hagués vist el que acaba de succeir i el que això significa. La raó és la vivència equivocada de les mediacions que tenien molts jueus d'aquella època. Per diferents motius —antropològics, culturals, designi diví— és inevitable que entre Déu i l'home hi hagi unes mediacions. El problema és que alguns jueus fan de la mediació un absolut. De manera que la mediació no els posa en

comunicació amb Déu, sinó que es queden en la mateixa mediació. Obliden el darrer sentit i es queden en el mitjà. Així, Déu no pot comunicar-los-hi les seves gràcies, els seus dons, el seu amor i, per tant, llur experiència religiosa no enriquirà pas llur vida.

Tot això els porta a una vivència rigorista de la religió, a tancar llur déu en uns mitjans. Es fabriquen un déu a mida i no el deixen entrar pas en llurs vides. En llur religiositat creuen que tot va bé si compleixen unes normes. Així podem comprendre la reacció de Jesús: «Hipòcrites, ¿cadascun de vosaltres, el dissabte, no desferma el seu bou o el seu ase de l'estable i el porta a abeurar?» (Lc 13,15). Jesús descobreix l'absurd d'aquesta vivència equivocada del sabath.

Aquesta paraula de Déu ens hauria d'ajudar a examinar la nostra vivència religiosa i descobrir si realment les mediacions que emprem ens posen en comunicació amb Déu i amb la vida. Només podem entendre la frase de sant Agustí, «Estima i fes el que vulguis», des de la vivència correcta de les mediacions.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «El veritable temple de Crist és l'ànima del fidel: guarneix aquest santuari, embelleix-lo, diposita en ell les ofrenes i rep el Crist. Quin sentit té decorar les parets amb pedres precioses, si Crist mor de fam en la persona d'un pobre?» (Sant Jeroni)

- «Els doctors de la llei recriminaven Jesús perquè curava en dissabte. Feia el bé en dissabte. Però l'amor de Jesús era donar la salut, fer el bé. I això està en el primer lloc sempre» (Francesc)

- «Alliberament i salvació. Per la seva creu gloriosa el Crist va obtenir la salvació de tots els homes. Els va rescatar del pecat que els feia esclaus (...)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 1.741)